

Rigsdag, i alt Fald ved at sammenkalde den paany. Hertil svarede Premierministeren: „at Ministeriet ikke kunde tilraade Kongen Prorogeringen af den nærværende Rigsdag i den grundlovmæssige Tid, eller i nogen længere Tid med Rigsdagens Samtykke, for da at fremlægge alle vedkommende Forslag, som Beksjendtgjørelsen af 28de Januar gjør fornødne, fordi Regjeringen herved vilde have paataget sig en Forpligtelse, som den ikke ved, om den til det givne Øieblik kunde fyldestgjøre.“ (Rigsdagst. Sp. 5430). Men til denne Erklæring knyttede Premierministeren andre Øtringer, der fortjente at tilbagekaldes og fastholdes i Grundringen. — Premierministeren yttrede: „Ministeriet føler meget vel, at det ikke kan forlange et Tillidsvotum, før den Tid er kommen, hvor det troer at kunne vinde Tillid, før den Tid er kommen, da man kan berolige Thinget, før den Tid er kommen, da man grundlovmæssigt kan forelægge Thinget de Forslag, som Beksjendtgjørelsen af 28de Januar gjør fornøden.“ (S. 5429) (Hør! Hør!). Premierministeren yttrede videre: „Isald man ikke vil frakjende Kongens Regjering al Forstand (Hør!) eller ethvert Hensyn til hvad der kan være Folket tjenligt (Hør!), kan man dog vente, at Kongens Regjering ikke vil spille Tiden i saa Henseende, men gjøre hvad der bør og kan gjøres saa betimeligt som muligt (S. 3817) (Hør!). Premierministeren yttrede endeligen: „Dersom det definitive Udkast til en fælles Forsatning for de fælles Anliggender, som er stillet i Udfigt i Beksjendtgjørelsen, forelaa, saa vilde det vise sig, at Mange af de Indvendinger mod Regjeringens formodede Hensigter, der ere fremsatte, ikke have Gyldighed“ (S. 3816). Naar man betænker, hvad der er indeholdt i disse Øtringer: om det Forstandige, om det for Folket Tjenlige, om det for Ministeriet Nødvendige for at kunne gjøre Fordring paa Thingets Tillid, da maa man vel sige, at der var al Grund til at vente, at Regjeringen vilde have modtaget Rigsdagen med Udkast til en fælles Forsatning, og de dertil hørende Love. Var dette skeet, havde Rigsdagen haft Bevise paa, at Ministeriet, i Bevidsthed om sin Sympathie

med Folket, ønskede at støtte sig til Folkets Repræsentanter (Hør!) under Arbejdet paa den vigtige Opgave, paa hvis rette Løsning Danmarks Fremtid berøer, havde Ministeriet saaledes med Aabenhed og Tillid og med den Overbeviisning, at Tillid mødes med Tillid, sluttet sig til Rigsdagens Thing: da vilde vi visseelig staae ganske anderledes (Ja!), ikke blot ved denne Sag, men ved ethvert Anliggende af politisk Betydning, og da vilde Ministeriet bestinde sig i en ganske anden Stilling, navnlig naar det træder frem med stærkt fremsat Fordring paa, at dets Love skulle gaae igjennem. (Hør!). Og hvad maatte synes naturligere! Thi Ministeriet har jo dog for sig i den danske Rigsdag ikke en Samling af Mænd, der aabenlyst eller i Løndom have arbejdet paa Rigets Sønderlemmelse, men en Samling af Mænd, der med Raad og Daad have taget Deel i Alt, hvad der er gjort for Fædrelandets Bevarelse, og hvis Dnsse og Id nu ikke gaaer ud paa Andet, end hvad vi maa antage Ministeriet ogsaa vil: Bevarelse af Monarchiets Heelhed, men tillige af Danmarks Riges politiske og nationale Selvstændighed. (Hør!). Men Ministeriet synes — jeg udtaler det med oprigtig Beklagelse — at have taget et andet Parti. Ministeriet staaer fuldkommen tillukket for os. Den nu sammentraadte Rigsdag befinder sig, ved Slutningen af Aaret, paa det selvsamme Uvidenhedspunkt om Regjeringens Planer, som den forrige Rigsdag ved Aarets Begyndelse. Rigsdagen staaer over for Ministeriet uden den ringeste Kundskab om, hvorledes Regjeringen opfatter Begrebet af Hælsstat, og formodentlig staaer Ministeriet ligeoverfor Rigsdagen lige saa ubekjendt med, om vi ikke forbinde heel andet Begreb med de samme Ord end Ministeriet. Hvortil skal dette føre? Til noget Gødt kan det visseelig, som al Natur, ikke føre. Naar den høitærede Finanzminister altsaa idag i stærke Udtryk har foreholdt Thinget, hvorledes det lod det mangle paa Tillid, paa Aabenhed overfor Ministeriet, da troer jeg, at disse Vebredelser kunne vendes ligesaa stærkt udtalte men mere begrundede tilbage mod Ministeriet. (Hør!). Naar Mi-